בו א מיי׳ פ״ח מהלכות כלי

המקדש הלכה ה: המקדש הלכה ה: ב מיי' פ"י מהלכות רולח הלכה

תורה אור השלם

בי נפש הַבְּשָׂר בַּדְם הוא וְאֲנִי נְתַתְּיו לְכָם עַל הַמְּוְבַחַ לְכַפַר עַל נַפְשׁתִיכָם כִּי הַדְּם לְכַפַר עַל נַפְשׁתִיכָם כִּי הַדְּם

ויקרא יז, יא ויקרא יז, יא יקרא אָהָרן אָל אֹהֶל מוֹעַד 2. וּבָּא אָהָרן אָל אֹהֶל מוֹעַד לְבָּשׁׁט אָת בָּגְדִי הַבְּד אָשֶׁר לְבָשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקּרֶשׁ וְהְנִּיחְם

שְם: יויקרא טו, כג ויקרא טו, כג 1. וכל זקני העיר ההוא הַקרבים אַל הָחֶלְל יְרְחָצוּ אָת יְדִיהָם על הָעָגְלָה הְעַרוּפָּה בַּנְחָל: דברים ריי בַּנְחָל:

בר יִלְבָּשׁ עַל בְּשֶׁרוֹ וְהַרִּים אֶת הַדָּשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבֶל הָאֲשׁ אֶת הָדָשֶׁן אֲשֶׁר תֹאבֶל הָאֲשׁ אֶת הָעלָה עַל הִמִּוֹבַּה וְשָׁמוֹ אַצֶּל

גליון הש"ם

, תום' ד"ה חד ובו' ואף לקולא ובו'. עי קדושין ג ע"א מוס' ד"ה ואשה ול"ע:

:הוא בַּנֶפֶשׁ יִבַפַּר

מו.

מסורת הש"ם

 ל) יומא נט: [חולין קיז. מעילה
 לה], כ) עיי ירושי יומא פ״ה
 ה״ר, ג) פסחים כו. ע״ש סוכה
 מט: כריתות ו., ד) [קידושין
 כד. וש״נן, כ) פסחים כו. יומא יב: כד. ס. חולין היז. כריתות ו. ינ: כד. פ, חולין קיז. כרימות ו. מעילה יל., ו) חיכ אחרי פ"ו
ה"ז, ירושי יומא פ"ז ה"א.
ו) לעיל מו., וש"א, ח) שבועות ז.
[ושם אימא כד אברו], ע) תמיד
כח:, י) עי יומא כא.
כח:, י) עי יומא כא.
ס כריתות וו, () ודיה אלא.
() כריתות ו. ט ד"ה אלא,
 ספחים כב., ט עיי"ש ה"ב.
 רש"ק.. ס) ועי בפוי דיותה נט:
 דמתלו בענין לחל, ע) משנה
 במעילה יט:, פ) [ועי תוי
 במעילה יט:, פ) [ועי תוי
 קידושין ט. ד"ה כפרה], ל) [ועי קידושין נז. ד"ה כפרס], D [וער" מנילה יא. ד"ה מתי ביחור מנילה יא. ד"ה מתי וביותר ביאור מילצו ביותא פ. ד"ה מר ע"ש. אבל בחולין קיג: ד"ה עזים ודף קיז: ד"ה מרי הניחו במימה],

שינויי נוסחאות

רטי ישנים ס. בתוס׳ ישנים

יתוס׳ הרא״ש ד״ה חד:

א] כרש"י גרס כשרין: ב] תיכת תרי נמחק (ש"מ. וכ"ה ברש"י): ג] לי חד למעוטי מנותר וחד למעוטי מטומאה וחד למעוטי ממעילה (ש"ח). וכן תיקן ברש"י לעיל ד"ה אמר עולא. וביומא ס' ששם גניתו ושם נבדע במקומו (ש״ח: א) בהן (ש״ח: יב] זו ג'י ש״מ ול״ק. ועי טה״ק ורלט המוכח: יגן ולפרנן מיניהו (ש״ח: יד] תרי מיעוטי כתיבי (ל״ל (צ״ק): מון ק״ה לנ"ל (ציים: מדן ק"מ ככשר חולין (שימ: בי) פ"ל ל"ל (ציים: שיתחייבו: יון ל"ל הוא (ציים, של כתחיים: יון ל"ל הוא (ציים, בכל טמא בטומאת לל"ל (ש"מ: יום) הכי גרסיגן נמקן ול"ל הג"ה (ש"מ: ב) ל"ל (מ"מ) וושון המ"מ: ב) ל"ל (מ"מ) וושון המ"מ: ב) ל"ל הג"ה (ש"מ: ב) ל"ל הג"ה (ש"מ: ב) ל"ל הצ"ח (ש"מ: ב) ל"ל הצ"ח (ש"מ: ב) ל"ל הצ"ח (ש"מ: ב) ל"ל (מ"מ: ב) ל"ל (מ"מ דטומאה (ש"m): כאן מדתני לוי ים ובי מיורי מחיים (ש"ח): כב] דהתם מיירי מחיים (ש"ח): כג] דהתם תנן ומייתי לה לעבוד בהן במקדש כל ימות השנה: ועגלה ערופה. דכתיב וערפו שם בפרק כו' (ש"מ): כד] עולה בדילי אינשי מיניה כבר. אבל (דברים כא) והאי שם קרא יתירא הוא לומר שתהא שם קבורתה ים: בדילי אינשי מיניה כבר. אבל (הני) [עור] דליכא מעילה דאורייתא א״כ לא בדילי כו׳ כל״ל. ס״ל עולה אין לחכמים לתקן מעילה כיון דבלאו הכי בדילי. ומשני ראוי למעול שתי בדילי. ומשני ראוי למעול שתי אין מלמדין. וכיון דלא ילפינן יו ולא מייתי ראיה מינייהו האי קרא נמי הואיל ואיכא למדרשיה איפכא לא תדרשיה הכי: מיעוטי דו כחיבי. לומר שאין למדין מהן: הערופה. זו ולא אחרת כזו: ושמו. מעילות, בבשר [איכא] מעילה מעילות, בבשר (איכא) מעילה דאורייתא משום עולה (ובעור דליכא מעילה דאורייתא אם כן לא בדילי מיניה ותקינו רבנן מעילה כו') (שמכ"י. ותיבות המוקפות בד ונציה). ועי' מוס' לכם לכפר הוא: למעוטי מנותר. לכם כשאר ביו חולין ולא כקדשים. ולא יתחייבו 🖻 עליו משום טומאה. והוא יו למעוטי ממעילה כדאמרן: שלשה כריסות. אמור אליהם לדורותיכם וגו' (ויקרא כב) והנפש אשר יומל (נט ע"ב) ד"ה הוא, שם יומנו (נט ע"כ) ו"א הומ, שם מגוולר טפי מירון המוס": בה] כמו בקדשים שמתו ומייתי ראיה מר"י כו' כל"ל (פ"מ ועייש) בו] מועלין בו (פ"מ): תאכל בשר וגו' (שם ז) נפש כי תגע בכל יחן טומאת אדם וגו' (שם): כז] ל"ל ופריך ולא (צ"ק): כה] כמזבה הזהב וכר: במזבה החיצון כל"ל (ש"ח: כמ] ל"ל ומ"מ (ש"ח וצ"ק): ל] ל"ל שהדישון (ש"ח: לא] שהדישון בפנימי אסור (ש"מ): לב] תאמר א"כ מוראה ונוצה ימעלו בהם עד וכו' (ש"מ): לג] כוונתו לתיבת ער דכר (ש מ). לגן לחלמו למיכת "שם" שבפסוק (ח"ד). ועי' ל"ק שפי' נע"ל: לד] דהוה מוקימנא וכו' הוה אמינא חייב כל"ל (ש"מ): לה] בכת"י כתוב בלד דיבור זה 'נוטוח ולא הבנחי'. ול"נ דיכור והי סעות זכח הבנתיי. זכיים דנחכוון למ"ש רש"י בד"ה אמר עולא:

ליקומים

משום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה כ' כתוכין הכאין כאחד. פי' משום דבשני כתובים גלי קרא דמועליז בו אף לאחר שוטשה מצוחו רדכחיר והויחת

שם כדמסיק וכן בתרומת הדשן כתיב ושמו שאסור בהנאה. וקשה לי מאי שני כתובים הבאים כאחד יש כאן בשלמא ההיא דתרומת שם כדמסיק וכן בתרומת הדשן כתיב ושמו שאסור בהנאה. וקשה לי מאי שני כתובים הבאים כאחד יש כאן בשלמא ההיא דתרומת שם, דאי לאו האי קרא הו"א דאכתי לא נעשה מצוותן, א"כ לא הו"ל הא דבגדי כהונה שני כתובים, דלאו משום הכי לחוד כתב רחמנא שם, דאי לאו האי קרא הו"א דאכתי לא נעשה מצוותן, א"כ לא הו"ל הא דבגדי כהונה שני כתובים, דלאו משום הכי לחוד כתב רחמנא והניחם שם דאע"ג דנעשה מצוותן אפ"ה טעון גניזה, אלא מש"ה גופיה כתב רחמנא והניחם שם לאשמועינן הא גופיה דאין ראויין עוד לשום עבודה, ואי לאו האי קרא הו"א דראויין הן לכה"ג ביו"כ אי נמי לכהן הדיוט בכל השנה. (גבורות ארי יומא ס.)

בשני חילולים. מדלא כתיב וינזרו ולא יחללו ח: אחד פסול נותר. דאשכחן ביה חילול דכתיב (ויקרא יט) כי את קדש ה' חילל ואתרוייהו קאי אשר הם מקדישים דמרבינן מיניה כל המוקדשים: מנא הני מילי. דדם אין חייבין עליו משום נותר אם שגג בו בדם ונותר אינו חייב

שתים אלא אחת וכן אם אכלן וו בטומאת הגוף אינו חייב שתים: בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר אמר עולא אמר קרא כו'. הא ואחד פסול מומאה: חוץ מן הדם כו': מנא דעולא לאו הכא איתמר אלא גבי הני מילי שאמר עולא אמר קרא יואני נתתיו מעילה איתמר במס' מעילה (דף יא.) לכם שלכם יהא דבי רבי ישמעאל תנא דקתני אין מועלין בדמים והכא ח' ה"ק מנא הני מילי דמתניתין אמר עולא גבי מעילה אמר קרא לכם ותנא דבי רבי ישמעאל לכפר כו' ור' יוחנו אמר הוא ומסקנא תלתא קראי חד למעוטי מנותר וחד למעוטי ממעילה וחד למעוטי מטומאה: ואני נסתיו לכם שלכם יהח. כחולין שלכם שחין בהן לכם מעילה: לכפר. ואני נתתיו על המזבח לכפר (ויקרא יו) לכפרה נתתיו בתורת קדשים ולא למעול בו לענין מעילה אין בו דין קדשים: הוא. דמו שו בנפשו הוא בהווייתו יהא: הוא לפני כפרה כו' מה לאחר כפרה אין בו מעילה. דפשיטא לן כיון דנעשית מלותו אין מועלין בו דכיון דלית ביה תו לורך גבוה לא קרינן ביה קדשי ה׳: אין לך דבר כוֹ׳. הלכך ע"כ לא תדרשיה הכי אלא איפכא: והרי תרומת הדשן. בכל יום ש חותה במחתה ותורם את הדשן מלא המחתה ממנה ונותן במזרחו של כבש כדכתיב ושמו משמע ז שם גניותן י ושם נבלע במקומן אלמא אסור בהנאה: ובגדי כהונה. ארבעה בגדים שכהן גדול נכנס בהן לפני ולפנים ביוה"כ שאסור להשתמש בו או עוד דכתיב ופשט את בגדי הבד וגו' והניחם שם ודרשינו מלמד שטעונין גניזה: פלוגתא דרבנן ורבי דוסא במס׳ יומא מייתי לה: לרבי

מדהוה ליה למכתב ושם וכתיב ושמו לזה ולא לאחר: סלסא קראי.

לכפר לכפרה נתתיו כקדשים ולא לדבר אחר כקדשים אלא כחולין

אמר קרא ילכפר לכפרה נתתיו ולא למעילה סרבי יוחנן אמר אמר קרא יהוא לפני כפרה כלאחר כפרה מה אחר כפרה אין בו מעילה אף לפני כפרה אין בו מעילה אימא לאחר כפרה כלפני כפרה מה לפני כפרה יש בו מעילה אף לאחר כפרה יש בו מעילה יאין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו ולא והרי תרומת הדשן משום דהוי תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד סוכל שני כתובים הבאין כאחד אין מלמדין הניחא סלרבנן דאמרי ¹והניחם שם מלמד משמעונין סלרבנן גניזה אלא לרבי דוסא דאמר מותרות א הן לכהן הדיום ובלבד שלא ישתמש בהן ליה"כ אחר מאי איכא למימר משום דהוי תרומת הדשן יועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למאן דאמר אין מלמדין אלא למאן דאמר מלמדין מאי איכא למימר תרי ב מיעומי כתיבי הכא כתיב הערופה והתם כתיב יושמו ותלתא קראי בדם למה לים למעומי ממעילה מנותר וממומאה אבל פיגול לא צריך קרא דתנן יכל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח חייבין עליו משום פיגול ודם יו גופיה מתיר הוא אמר רבי יוחנן ח שלשה כריתות בשלמים למה דוסא דאמר כשרין הן לכהן [הדיוט] יבו.

הבי גרסינן יש בשני חילולין הכתוב מדבר אחד פסול נותר. תימה לי לעיל [מה.] גבי קדשי עובדי כוכבים אתי נותר חילול חילול מטומאה הלא חילול טומאה בו נמי בנותר איירי ועוד תימה דבפ׳ הנשרפין (סנהדרין דף פג.) משמע דלא כתיב בנותר חילול דרבים והכא משכחת לה מדתני כאן ולעיל

ברים פרק שני (דף טו:) ל פירשתי: הוא לפני כפרה כלאחר כפרה. הקשה ר"ת דגמעילה פרק [ולד] חטאת (דף יב:) אמרינן המקיז דם לבהמת קדשים מועלין בו חלמח יש מעילה בדם ותירן דהתם בב מחיים דלא שייכא כפרה אבל לאחר שחיטה אף לפני כפרה אין מועלין וא"ת להתם כגו תני (דף יב.) ומייתי בפרק כל שעה ש דם בתחילה אין מועלין בו יצא לנחל קדרון מועלין וי"ל דמעילה דהתם לרבנן וא"ת א"כ בריש מעילה (דף ב:) דדחיק לאשכוחי מי איכא מעילה דרבנו לייתי מהך משנה ועוד קשה בסוף תמורה (דף לב:) גבי מקדיש עולה לבדק הבית דקאמר שמועלין בה שתי מעילות ופריך אי מדרבנן אמאי ב׳ מעילות מאי השה הא איכא מעילה דדם שהיא דרבנן וכן בקדשים שמתו בריש מעילה (דף ב.) וי"ל דהתם שיש מעילה דאורייתא משום עולה כדו בדילי מיניה ובדם דליכא מעילה דאורייתא

קאי דכמאן דחנקינון דמי ועל כה"ג

דחיק לאתויי ראיה דתקון רבנן מעילה

אע"ג דבדילי מינייהו (כמו) כהו במתו

ומייתי מרבי יוחנן דקדשים שמתו וה"ר

חיים היה מפרש דיולא לנחל קדרון

מועלין בו דאורייתא שב"ד מקדשין

אותו שלא יהנו ממנו בלא פדיון ודוחה

הוא ועוד אכתי אמאי לא מייתי בריש

מעילה מההיא דסוף התכלת (מנחות דף

מוסף רש"י שלכם יהא. אלמא לאו קדשי גבוה הוא: לכפרה בתתיו. ולא שיהא קרוי שלי למעול בו, שאינה עומדת אלא לכפר בשבילכם: אמר לא בדילי מיניה תקינו רבנן מעילה וברים מעילה אקדשים ששחטן בדרום

שורות תוכו נכפר בשבינכם: אבו קרא הוא. לעולם דינו שוה בין לפני כפרה ובין לאחר כפרה, שנתן ממטימיו ונשארו השיריים (חודין קידו, אין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו. דמשים דנעשים מלומו ואין לורך גבוה עוד בה, ילתה מכלל קדשי ה' (פחחים בה, ילתה מכלל קדשי ה' (פחחים כו.) והרי תרומת הדשו. לכמינ בו ושמו אצל המזבח דטעוו גניזה. כר ושמו מכנ המזכח דסעון גמהה, אלמא אסור בהנאה, וכיון דבהנאה אסור משום קדושתו, מעילה נמי אית ביה (יותא נשי). או: דכמיב ביה ושמו לפיכך טעון גניזה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו א:) ובגדי כהונה. (ועריה אוד באר באודה. ארבעה בגדי לבן שכ"ג נכנס בהן לפני ולפנים ביום הכפורים וטעונין גניזה עולמית ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ולא כ"ג ליום כפורים אחר. כדכתיב ופשט את בגדי הבד והניחס שם (חולין שם): וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין. מדלא כמיב אחד וגמור מלה מילה (קדושין בד.). לוו: מלהלר כתביה לחידן ולו ילפל מהבריה ש"מ דוקל הני קלמר (פחרים מה.) אלא לרבי דוסא דאמר. כמרין הן לכהן הדינו כל סשנה, שכהן הדיוט משמש בהן בארבעה כלים, ומה ת"ל והניחם שם מלמד שלא ישממש בהו הוא שם מנחות פנח המנח כאן הזכ ליוה"כ אחר מאי איכא למימר: רעגלה ערופה. אע"פ שנעשה מצותה אסורה בהנאה, דכחיב וערפו שם, שם תהא קבורתה: תרי מיעוטי כתיבי. אפילו למ"ד בעלמא מלמדין, הני אין מלמדין, דמיעוטי כמיבי בהו דמשמע הני ולא אחריני (חולין קיד. קיד:): לת אחריני (חולין קיז. קיז.): לא אחריני (חולין קיז. קיז.): למעוטי מנותר. שאם אכל דם נותר בשוגג אינו חייב אלא אחת משום דם. וכן אם אכל דם קדשים תמומאת הגוף שהוא בכרת בכולן בטומאת הגוף שהוא בכרת בכולן אינו חייב אלא אחת משום דם, וכן אם שגג בדם והזיד באחת מאלו פטור מכרת: אבל פגול לא פטור מכרת. הבי בהי צריך קרא. שאם אכל דם מקרכן פיגול ממילתא אחריתי נפקא לן שיגול תתימתו מתריםי נפקח ק לפטור מכלת לפיגול (יומא ם. ובעי"ז חולין קיז:) כל שיש לו מתירין בין לאדם בין למזבח. שאחרים מתירין אותן, או לאכילת אדם, כגון בשר קדשים הנאכל מדט, ענון כשר קדשים המוכנ שתלוי בזריקת הדס, שכל זמן שלא נזרק אסור באכילה, כדכתיב (דברים יב) ודם זבחיך ישפך והדר והבשר תאכל. או מחירין למזבח, כגוו אימוריו. שזריהת הדם

נב.) גבי אפר פרה דאמר שתי תקנות הוו מעיקרא תקינו בה מעילה ואין לומר דמעיקרא נמי היתה מעילה דאורייתא דתקון שיהיו ב"ד מקדשין אותו א"כ היאך היו מזין ועוד דבמעילה בריש ולד חטאת (דף יב.) דאמר רבי יוחנן קדשים שמתו יצאו מידי מעילה דבר תורה אבל מדרבנו איכא מעילה ופריך מי איכא מידי דמעיקרא לית ביה מעילה ולבסוף אית ביה מעילה ולא כו והרי דם דתנן בתחילתו כו׳ ואי מעילה דנחל קדרון שבית דין מקדשין אותו מאי קושיא: אין דך דבר שנעשית מצותו ומועדין בו. וא״ת אדרבה לא נמעט לפני כפרה דאין לך [דבר] שלא נעשית מלוחו שלא ימעלו ואע"ג דאיכא קדשים קלים היינו משום דלא איקרו קדשי ה' וי"ל דאשכחנן טובא דכותה דאין מועלין עד שעת מצותן תרומת הדשן ועגלה ערופה עד אחר ירידתה: ולא והרי תרומת הרשן. והא דתנן במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:) דישון מזבח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין היינו מזבח בחו הזהב מן הקטרת שנשרף

עליו והכא מזבח החילון שהיה חותה מלא המחתה מן המאוכלות הפנימיות ונותן במזרחו של כבש ומיהו בגמ' משמע התם דאף בחילון אין מועלין דקאמר בשלמא מובח החילון דכחיב ביה ושמו אלא פנימי מנא לן משמע דמושמו דריש דאין מועלין ובשמעחא אדרבה מושמו משמע ליה דמועלין וי"ל דמתני" דהתם משמע דלא מועלין בדישון הפנימי שהדישון מוציאו מידי מעילה אבל קודם דישון מועלין א"כ איכא מצוה לדשן ועל זה קאמר בשלמא חיצון דכתיב ושמו ולכך מצוה לדשן מ"מ ביו אף לאחר הרמה איכא מעילה כדדרשינן בסוף תמורה (דף לד.) ושמו בנחת ושמו כולו ושמו שלא יפזר אלא פנימי מנא לן דמצוה לדשן שאתה אומר שהדשן א מוליאו מידי מעילה ומשני דאמר קרא והסיר את מוראתו והשליך אל מקום הדשן ובפ׳ שני דיומא בירושלמי 🌣 משמע כן קלח דבעי ברישא מנלן דעבדינן דישון כלל בפנימי והדר בעי מנלן שהדישון 🕬 אסור בהנאה ואם מאמר בים מוראה ונולה ימעלו עד שיעשו מצומן שיושלכו אצל מובה כדישון מובה הפנימי ובתמורה (בו"ש) אמרינן עולם העוף שנחמלה דמה מוראה ונוצה יצאו מידי מעילה 🌣 וייל שאני דישון מזבח הפנימי דהיינו מצוחו אבל עולת העוף עבודת דם מתיר מוראה ונוצה וא"ת ש בקדושין (דף נה.) דאמר אין מועל אחר מועל אלא בהמה וכלי שרת הא איכא תרומת הדשן דלא נפיק לחולין ע"י מעילה כדמוכח בסוף תמורה ו"ל דהוי בכלל בהמה דהיינו כמו אימורים דלא נפיק לחולין; משום דהוי תרומת הדשן ובגדי בהוגה שני כתובין הבאין באחד. במעילה פ' ולד חטאת (דף יא:) מאריך יותר ומסקנא כדהכא: ערופה. פי' רש"י מוערפו שם נ"ל בפ"ק דכריתות (דף 1.) והאי דנ"ל בפ' אין מעמידין (ע״ו דף כע:) מדכתיב בה כפרה כקדשים י״ל דשם ₪ לריך לאסור לאחר עריפה שלא לומר אין לך דבר שנעשית מלותו ומועלין בו ש: תרי מיעומי בתיבי. קשיא דנחד סגי וכן גני העזים נפרק כל הנשר (חולין דף קיג:) 🌣: חד למעומי מנותר וחד למעומי ממומאה.

תימה לנותר וטומאה סגי בחד מיעוט דילפינן מהדדי חילול חילול ° ואף לקולא כדלעיל גבי קדשי עובדי כוכבים וי״ל דמוקמינא ₪ מיעוטא בנותר דוקא אבל משום טומאה הוה חייב כי היכי דאין לו מחירון כגון קומץ ומנחת כהנים אע״ג דאין בהן פיגול יש בהן איסור טומאה דמרבינן מאשר הם מקדישים הכי הוה מרבינן נמי לגבי דם 🕫:

מכשרתן למזבח כדכתיב וויהרא יזו מכשרתן למוגה הדכמית (יוקלה זי) מני כתובים הבאים כאחד יש כאן בשלמא ההיא דתרומת בלה מיסר, אם מדרה למוצה, לאם לא מוק דמה אין מני בתובים הבאים כאחד יש באן בשלמא ההיא דתרומת בלה מקטרים, לדכסים תחק הכסן כר: חייבין עליו משום פיגול. אם פיגול את הזכת מלחיכ אל לא מון מדבא בעציה בעודות לא נפקא לן אלא מוהגיהה של אמר בלל מון מדבה בחובה שב לאשבותינון הא גופיה דאין ראויין ברו הקותן הקטורת ומנות כהנים שכולה כליל, אין חייבין עליהם משם פיגול, משום דעיק בייגול שלמים. מכינו מנייחי ולפינו, מה שלמים בללו בעודות בשלמים. מארכל בעודות השלמים. מארכל ושמים כל אים אשר מקרב מכל ושכם כי מגע בכל טמל, וכתרוייהו ממינ ונכרתה (שבועות ז.):